

Arrest

nr. 337 411 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DANHIEUX
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DANHIEUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 februari 2024, dient op 5 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 februari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 7 april 2025.

1.3. Op 24 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 25 juni 2025 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse afkomst te zijn. U bent geboren in Al Rimal, Gaza, Palestina. U genoot scholing in een UNRWA-school tot de 3de middelbare graad, stopte een tijdje uw studies en werkte in een kapsalon.

Vervolgens vatte u uw studies terug aan en behaalde in 2016/2017 uw diploma secundaire school in een publieke school. U deed aan karate, en nam in 2010/2011 deel aan een toernooi in Algerije. U werkte als chauffeur in een persvoertuig voor een agentschap dat diensten leverde aan journalisten. Een zestal maanden voor uw vertrek uit Gaza gaf u uw job, die u als vermoeiend ervaarde, op. U wou weg, u wou uw leven opbouwen.

U verliet Gaza op 19/07/2023, kort voordat op 23/08/2023 uw broer [A.M.M.S.] (OV [...]), die aan een genetische aandoening lijdt, eveneens Gaza verliet.

U trok via Egypte naar Turkije, waar u zo'n maand verbleef, eerst bij een vriend, dan rondtrekkend met andere jonge mannen. U leefde op spaargeld en van steun van uw ouders.

In augustus 2023 trok u naar Griekenland, waar u in Leros toekwam. U verbleef er in een gesloten centrum. U verzocht in Griekenland om internationale bescherming op 04/09/2023. U werd tweemaal door de politie geslagen in de periode dat u in het gesloten centrum verbleef.

U kreeg de vluchtelingenstatus op 29/09/2023. Uw broer [M.] was intussen ook in Griekenland, jullie trokken naar Athene waar jullie in een kraakpand leefden. U werkte illegaal, in een depot van gestolen goederen, zocht als voeding rotte groenten bij een naburig restaurant en u zorgde voor uw broer [M.].

De politie van Griekenland trad discriminerend op ten aanzien van Arabisch sprekende personen: ze stopten u voor controles op straat, ze fouilleerden u in publiek.

In Griekenland kampte u met gezondheidsproblemen. U had ademhalingsproblemen, u had ook een liesbreuk en ging daarvoor naar het ziekenhuis maar werd niet geholpen, omwille van de taalbarrière.

U besloot uit Griekenland te trekken: u sprak de taal niet, werd op straat gesmeten, kreeg geen hulp voor uw levensbehoeften, leed onder persecutie en racisme. Bovendien was er geen medische hulp. U trok naar België op legale wijze, per vliegtuig op 01/02/2024, samen met uw broer [M.]. U verzocht om internationale bescherming op 05/02/2024. In België werden u en [M.] bestolen van jullie zak waarin onder meer jullie Griekse verblijfsdocumenten staken. U legde hierover klacht neer bij de politie.

Bij een terugkeer naar Griekenland vreest u dat er geen jobs zijn buiten werken met drugstrafikanten, u vreest de houding van de politie en het gebrek aan rechten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw Palestijnse paspoort (kopie); uw UNRWA-familieregistratiekaart (kopie); een bewijs van uw medische afspraken in België (kopie); verslagen van uw medische onderzoeken in België (kopie); een bewijs van aangifte van diefstal van enkele documenten en spullen bij de Belgische politie (kopie); een attest van een inburgeringscursus (kopie); uw Belgisch rijbewijs (kopie).

Uw sociaal assistente stuurt namens u en uw broer [M.] documenten na. Het betreft documenten die [M.] in het kader van zijn verzoek reeds neerlegde, alsook uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), een attest van een taalcursus Frans (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U kaart weliswaar aan ademhalingsproblemen te hebben die u kortademig maken, en waarvoor u nog beeldvorming moet krijgen (CGVS, p. 2-3, 21). U vermeldt ook problemen met uw ellenbogen waarvoor u pijnstillers neemt, maar waarvoor een ingreep slechts 50% slaagkans heeft (CGVS, p. 2-3, 21). U werd in België reeds behandeld voor een voetbreuk en voor een liesbreuk (CGVS, p. 2, 21). U heeft nog last van keelinfecties, en ook van neusbloedingen waarvoor u zalven gebruikt (CGVS, p. 3). U legt medische verslagen neer om uw medische klachten te documenteren. Echter, hieruit blijkt niet dat uw medische problemen een invloed kunnen hebben om aan uw verplichtingen te voldoen. U gaf bij de DVZ op 27/02/2024 ook aan geen bijzonder procedurele noden te hebben (Vragenlijst "Bijzonder procedurele noden" d.d. 27/02/2024), en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gepolst of u in goede gezondheid was, reageerde u met "ja, dankzij god" (CGVS, p. 1). U geeft bij het begin van het persoonlijk onderhoud overigens aan fit te zijn voor het interview en in volle vorm en in volle mentaal vermogen te zijn (CGVS, p. 1). Ook na de pauzes stelt u het goed (CGVS, p. 9, 16). Uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige manier aan de asielprocedure deel te nemen. Bijgevolg worden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend,

aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac Marked Hit d.d.2-07/02/2024; Aanvraag Derde Landen, d.d. 21/03/2024], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 11).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze

lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Er moet vooreerst opgemerkt worden dat u aangeeft de Gazastrook verlaten te hebben met als prioritaire eindbestemming België (CGVS, p. 10). Uit het feit dat u Griekenland op relatief korte tijd - met name zes maanden na aankomst, en drie maanden nadat u het opvangcentrum verliet (CGVS, p. 19) - al hebt verlaten,

kan geenszins een oprechte wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

U beschikte in Griekenland over een verblijfstitel, reispas, AMKA, AFM (CGVS, p. 12, 13; DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). U had aldus alles in handen om een leven in Griekenland uit te bouwen. Dat u in België bestolen bent van uw tas met onder andere uw (Griekse) documenten (CGVS, p. 12, 13), wijzigt hier niets aan. U legde weliswaar een klacht van dit verlies neer bij de politie. Uit deze aangifte, blijkt echter dat u enkel uw Griekse paspoort verloor. Uw Griekse verblijfsvergunning brengt u niet ter sprake. Over deze aangifte kan nog worden opgemerkt dat de politie zich hiervoor louter baseert op uw verklaringen. Dit wordt verstrekt door de vaststelling dat u in de klacht ook stelde uw Palestijnse identiteitskaart te zijn verloren. U had echter tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven dat uw Palestijnse identiteitskaart zich nog in Gaza bevond (CGVS, p. 4), hetgeen aldus incoherent is met deze klacht. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend.

Wat betreft het verlies van uw Griekse verblijfsdocumenten merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat **het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen** in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET), hetgeen u echter niet gedaan heeft of van plan bent te doen (CGVS, p. 12, 13). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Ten derde blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (ibid.). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, **zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.**

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to non-legal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus aldus het verlopen van de geldigheid van de

verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Gezien uw verblijfsvergunning niet voor 28/09/2026 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). In de praktijk worden de gegevens van begunstigten die al stappen hadden ondernomen om een AFM te verkrijgen tijdens hun procedure en deze ook hadden verkregen, niet automatisch bijgewerkt door de autoriteiten nadat zij bescherming hebben gekregen. Het is dus aan de begunstigde om een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om deze update te laten uitvoeren, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldig ADET en hun woonadres kunnen aantonen (zie: Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Begunstigten die als asielzoeker geen AFM hebben verkregen, volgen een afzonderlijke procedure en worden doorverwezen naar de DOY. In dat geval wordt hen een geldig ADET of een geldig DADP gevraagd. Uit de objectieve informatie blijkt dat er geen problemen zijn bij de uitvoering van deze procedure (ibid.; en Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>).

Gezien u over een geldige AFM beschikt (CGVS, p. 12, 13; DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland), blijkt aldus dat u in staat bent om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/ PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 28/09/2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als u stappen moet ondernemen om een vervolgkaart van uw gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft u toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, voeding, huisvesting en medische zorg voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart bij een terugkeer naar Griekenland te vrezen te moeten leven op straat, werken met drugstrafikanten en maffia, u haalt uw huidige gezondheidstoestand aan en de zorg voor uw zieke broer, u

vreest verder niet goed behandeld te worden door de politie en aan racisme te worden onderworpen (CGVS, p. 1, 8, 17, 22; Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Vooreerst kan worden opgemerkt, zoals reeds eerder gesteld, dat niets erop wijst dat u daadwerkelijk de intentie had om u in Griekenland te vestigen. Gevraagd of u zich in Griekenland informeerde naar uw rechten als begunstigde van een beschermingsstatus, ontwijkt u het antwoord en stelt u louter dat het geen zin had (CGVS, p. 20). Gepolst of u naar organisaties of instanties ging die u konden helpen, beweert u te hebben geprobeerd, u deed het onmogelijke (CGVS, p. 14). Uitgenodigd dit te concretiseren, ontwijkt u meermaals de vraag, en blijkt u uiteindelijk louter bij voorbijgangers of bij andere Palestijnen te hebben gepolst (CGVS, p. 14). U geeft toe geen contact te hebben opgenomen met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 14). U verschuilt zich hiervoor achter het gegeven dat u de taal niet spreekt (CGVS, p. 14). Echter, u ondernam ook helemaal niets om de taal te leren (CGVS, p. 8, 15). U informeerde zich er ook niet naar, u had de tijd niet om het te leren, u verbleef er immers voor een gelimiteerde periode (CGVS, p. 15). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen over uw leven te België. U verklaart immers in staat te zijn de Franse taal te leren, en dat u beseft dat u zich moet aanpassen aan het leven hier (CGVS, p. 8, 22). Dit is niet ernstig. Verwacht kan worden dat u zelf de nodige inspanningen levert om de taal te leren en aldus om uw rechten te doen gelden.

Nochtans bent u een ondernemende en zelfredzame man, die beschikt over de nodige middelen en het netwerk om zich staande te houden. Zo behaalde u in Gaza uw diploma middelbaar onderwijs, werkte u in Gaza in een kapsalon en als chauffeur in een persvoertuig voor een agentschap dat diensten leverde aan journalisten (CGVS, p. 5, 6). U kan naast het Arabisch enkele woorden Engels en u leerde een beetje Frans in België, zoals uw taalattest ervan getuigt (CGVS, p. 8). U nam deel aan een karatetornooi in Algerije (CGVS, p. 7). U kon uw plan trekken om in Gaza geld in te zamelen bij vrienden en familie – onder meer bij uw welstellende maternale ooms - voor uw vertrek uit het land, alsook regelde u uw paspoort en visum te Gaza (CGVS, p. 9, 10). In Turkije vond u een slaappleats via een kennis uit Gaza (CGVS, p. 10). Ook in Griekenland wist u geldtransfers te regelen om financiële steun te verkrijgen van uw familie, en wist u uw verplaatsingen te financieren met de hulp van vrienden (CGVS, p. 11, 12, 20). U geraakte in Griekenland via uw netwerk van kennissen aan een slaappleats en werk (CGVS, p. 14). U wist hoe tickets te reserveren via een bureau voor uw reis naar België en had ook geld kunnen sparen voor jullie reis naar België (CGVS, p. 17). U slaagde er ook in een Belgisch rijbewijs, dat u neerlegt, te verkrijgen (CGVS, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet.

U werkte tijdens uw verblijf in Athene op illegale wijze, in een magazijn waar gestolen goederen werden verkocht (CGVS, p. 13, 14). Waar u stelt dat u om te kunnen leven in Griekenland met drugstrafikanten en de maffia moet werken (CGVS, p. 16, 17), betreft dit een blote bewering die u op geen enkele manier staaft. Hierbij moet worden opgemerkt dat u zich nooit inschreef bij het arbeidskantoor van het ministerie van arbeid omdat u de taal – die u zoals reeds aangestipt niet poogde te leren - niet sprak (CGVS, p. 15). Dat u de taal niet sprak, is dan ook geenszins een vergoelijking waarom u zich naar een arbeidskantoor begaf. U vertelt verder dat u probeerde u in een arbeids/interimkantoor in te schrijven, maar dat het onmogelijk was (CGVS, p. 15). Anderzijds stelt u dat u geen winkel liet zonder te vragen of er werk was (CGVS 15). In tegenstelling hiermee, verklaart u evenwel dat u geen tijd had om naar ander werk te zoeken (CGVS, p. 15). Dit getuigt er niet van dat u alle stappen ondernam om u te integreren in de Griekse arbeidsmarkt.

Wat betreft huisvesting, kan op basis van uw verklaringen worden gesteld dat u gedurende de asielprocedure steeds terecht kon in een opvangcentrum (CGVS, p. 11). Waar u vervolgens aankaat in een kraakpand zonder watervoorziening geleefd te hebben in Athene (CGVS, p. 13), stelt u weliswaar aan de politie – als ze uw documenten opvroegen -gevraagd te hebben voor een slaappleats voor u en uw broer (CGVS, p. 13). Maar gepeild of u stappen ondernam om een andere woonplaats te vinden, reageert u dat u er niet meer dan drie maanden leefde (CGVS, p. 19), hetgeen niet ernstig is. Verwacht kan worden dat u hiertoe de nodige stappen zet. Waar u vervolgens verwijst naar een plek voor daklozen in Kreta, stelt u hiervan vooreerst de naam van de organisatie niet te kennen (CGVS, p. 20). Dat de vervoerskosten 200 à 250€ bedroegen, het moeilijk was voor uw broer om er te geraken, en de eerste nacht u zelf onderdak moest vinden (CGVS, p. 15, 20), zijn argumenten die geen hout snijden. Eerder is immers gebleken dat u een ondernemende jongeman bent. U haalt ook vagelijk een organisatie aan die u in Athene contacteerde, maar gepolst naar haar naam, weet u het evenmin (CGVS, p. 20). Er dient wederom onderstreept te worden dat u wat betreft huisvesting over alle administratieve elementen beschikt om aanspraak te maken op de bijstand die de Griekse autoriteiten aan haar onderdanen biedt, maar u hiertoe zelf inspanningen dient te leveren. In dat licht, alsook het gegeven dat u beschikt over de nodige administratieve elementen, kan er niet ingezien worden dat u in Griekenland niet in de mogelijkheid zou zijn om zichzelf op de arbeids- en woningmarkt te begeven, indien u daar de nodige stappen voor zou nemen.

Waar u vervolgens aanhaalt dat u de resten van rotte groenten opraapte om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 13; Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), dient te worden aangestipt dat de nodige nuance aan uw levensomstandigheden te Griekenland moet worden aangebracht. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud immers ook dat u dankzij uw werk geld had om aan eten en drinken te geraken en dat u vaak kikkererwten, tomaten of pepers bij een Arabier kocht (CGVS, p. 17, 19). Dit toont aan dat u de in staat was om de nodige oplossingen te bedenken om in uw basisbehoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u uw gsm kon opladen op de plaats waar u werkte (CGVS, p. 14). Gepolst of u ooit naar organisaties ging om eten te verkrijgen, reageert u dat u de taal niet sprak en niet wist hoe u te informeren (CGVS, p. 14).

Aangaande uw medische problematiek, kan vooreerst worden opgemerkt dat uit de door u neergelegde medische documenten en uw verklaringen geenszins blijkt dat u een complexe behandeling zou nodig hebben, noch dat uw medische problematiek uw vermogen om zich staande te houden in Griekenland zou aantasten. U stelt ademhalingsproblemen, problemen met uw ellebogen, last van keelinfecties en neusbloedingen te hebben. Verder werd u in België reeds behandeld voor een voetbreuk en een liesbreuk (CGVS, p. 2, 3, 7, 21). Hoewel u verschillende medische documenten aanbrengt waaruit blijkt dat u in België verschillende medische onderzoeken onderging, blijkt hieruit geenszins een significante kwetsbaarheid of een duidelijke diagnose. Evenmin blijkt uit deze documenten dat u enige medische opvolging genoodzaakt ziet. Dit blijkt eveneens uit uw verklaringen. Gepeild naar uw huidige nood aan dringende, noodzakelijke zorg, haalt u opnieuw ademhalingsproblemen aan, alsook de ellebogenpijnen, waarvoor u naar de arts ging om een attest te verkrijgen voor uw werk (CGVS, p. 7, 21). U bent uitgenodigd bewijs aan te leveren van eventuele dringende en essentiële ingrepen, maar gaat hierop niet in (CGVS, p. 22). Uw huidige gezondheidsproblemen kunnen niet als voldoende ernstig worden beschouwd.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden hebt aangegeven en dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart in goede gezondheid en fit te zijn, in volle vorm en in volle mentaal vermogen (CGVS, p. 1).

Uit de informatie die u hebt verstrekt, blijkt geen voldoende significante kwetsbaarheidsfactor van uw kant. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw gezondheidsproblemen, zoals gedocumenteerd in België niet in die mate gekarakteriseerd zijn dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze gezondheidsproblemen een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.

Voorts blijkt uit niets dat u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. U verklaart in Griekenland niet de nodige medische zorg te hebben verkregen voor een liesbreuk die u opliep en voor uw ademhalingsproblemen en gewrichtsproblemen (CGVS, p. 2, 15). U werd omwille van de taalbarrière niet geholpen voor uw liesbreuk toen u naar een ziekenhuis ging – u weet niet meer welk ziekenhuis, noch of het een privéziekenhuis of publiekziekenhuis was (CGVS, p. 20-21). Gepolst naar wat u deed om de taalbarrière te proberen overbruggen, reageert u louter dat u niets kon doen behalve het land verlaten (CGVS, p. 21). Gevraagd wat u deed om uw gezondheidsproblemen te pogen oplossen, stelt u geduld te hebben gehad en de pijn te hebben verdragen tot die afnam, u ging nooit elders om zorg vragen (CGVS, p. 21). Dat u geen actie ondernam om de taalbarrière te trachten overbruggen of andere oplossingen trachtte aan te wenden, is niet ernstig.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Indien u in de toekomst medische zorg nodig zou hebben in Griekenland, kan worden opgemerkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPE or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare>; en *Communication on the status of migration management in mainland Greece* (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgenheden of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, zoals het feit dat de politie gewelddadig optrad en u soms sloeg, namelijk twee keer in Leros toen u nog in het opvangcentrum was – hetgeen u overigens niet kan aantonen (CGVS, p. 13, 16, 17, 18), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, stelt u dat u het slachtoffer bent geworden van racisme van de politie. De Griekse politie behandelde u niet als een mens, men zette u weg als dief zodra u een woord Arabisch sprak, de politie pestte u omdat u een Arabier was, in Athene werd u ontelbare keren gestopt op straat en gefouilleerd in publiek, wat u niet respectvol vond, ze keken naar uw paspoort en lieten u één à twee uur wachten, waardoor u te laat kwam op uw afspraken of als u iets moest kopen (CGVS, p. 13, 16, 17, 18, 19). Er moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Zo beweert u klacht te hebben willen indienen bij de politie van het kamp te Leros, maar niet te zijn onthaald (CGVS, p. 18). U sprak erover met een dame die bij de directie van het kamp werkte, maar ze zei dat ze niets kon doen (CGVS, p. 18). U heeft daarvan echter evenmin bewijs. Uit niets blijkt bijgevolg dat het politieoptreden dat u aanklaagt en de stappen die u zegt ondernomen te hebben niet louter een blote bewering zijn. U geeft overigens toe dat u verder niets deed, u zocht geen ander politiebureau of andere Griekse autoriteiten op eens u het kamp verlaten had, omdat u de taal niet sprak en het eiland toch verliet (CGVS, p. 18). Ook het racistisch optreden van de politie te Athene kaartte u niet aan bij organisaties, NGO's of bij de autoriteiten (CGVS, p. 19). Dit is niet ernstig. Indien u niemand vraagt om op te treden, kan er bijgevolg ook verder niets aan gedaan worden. Verwacht kan worden dat u zelf hiertoe de nodige inspanningen zou leveren, hetgeen waartoe u in gebreke blijft.

U stelt tot slot dat u de zorg voor uw broer [M.] -op u neemt (CGVS, p. 8, 22). Dat u momenteel zijn mantelzorger bent is lovenswaardig, doch wijst niet op een nood aan bescherming. U verklaart dat u zijn enige begeleider bent, wat echter enige nuance verdient (CGVS, p. 22). Zo vergezelde u [M.] niet op zijn reis van Gaza tot Griekenland, die hij met de hulp van vrienden ondernam (CGVS, p. 11). Ook binnen Griekenland kon uw broer zich verplaatsen met behulp van vrienden (CGVS, p. 12).

In het kader van het verzoek van uw broer [M.] werd een erkenningsbeslissing genomen, daar hij aan een genetische aandoening lijdt, die zijn gewrichten aantast en verschillende operaties vereist, waardoor een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk is. U verwees tijdens uw onderhoud ook naar de aandoening van uw broer (CGVS, p. 8). Er moet voorts opgemerkt worden dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen.

Uw Palestijnse paspoort, identiteitskaart en Belgische rijbewijs getuigen van uw identiteit en nationaliteit. Uw UNRWA-familieregistratiekaart toont uw status in Gaza aan, doch uw verzoek wordt beoordeeld ten aanzien van Griekenland. Het attest van een inburgeringscursus en een taalcursus in België getuigt van uw pogingen in België te integreren. De documenten aangaande [M.], die uw sociaal assistente nastuurt namens u en uw broer hebben betrekking op zijn identiteit en persoonlijke omstandigheden en werden in het kader van zijn verzoek reeds meegenomen. Zoals reeds gesteld dient ieder verzoek op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 e.v. van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de

toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4, 7, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Bij de uiteenzetting van de feiten haalt verzoeker zijn medische situatie aan, waarbij hij verwijst naar zijn medische documenten. Hij stelt dat hij momenteel met diverse medische problemen kampt waarvoor hij in België behandeld wordt. Hij legt uit dat hij wordt opgevolgd wegens aanhoudende ademhalingsklachten en dat hij ingepland staat voor een chirurgische ingreep op 15 juli 2025 in het CHU Saint-Pierre te Brussel, voorafgegaan door een consultatie bij de anesthesist op 4 juli 2025. Daarnaast voert hij aan dat hij medisch opgevolgd wordt voor klachten aan beide ellebogen en dat een arts momenteel onderzoekt of en wanneer een chirurgische ingreep noodzakelijk is. Hij maakt eveneens melding van chronische pijn ter hoogte van het achterhoofd, waarvoor verder onderzoek nog lopende is om een mogelijke oorzaak van viscerale aard uit te sluiten. Hij voegt toe dat hij in België een voetbreuk opliep, die verzorgd werd, maar nog steeds pijn veroorzaakt en hiervoor kinesitherapie volgt. Hij vervolgt dat hij ook last ondervindt van een hernieuwde breuk aan de lies, waarvoor bijkomende opvolging voorzien is. Daarnaast werpt hij op dat er in een februari een acute maagdarmzweer werd vastgesteld. Hij wijst er bovendien op dat psychologische begeleiding aangewezen is, gelet op de aanhoudende oorlog in Gaza, waar zijn familie zich nog steeds bevindt, de daaruit voortvloeiende stress en onzekerheid, alsook de traumatische ervaringen die hij stelt te hebben opgedaan in Griekenland en de moeilijke fysieke en mentale toestand van zijn broer.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de intrinsieke kwetsbaarheid en de algemene vervolging van Palestijnen uit Gaza. Hij betoogt dat hij beschouwd moet worden als kwetsbaar, gelet op zijn mentale toestand, de stress verbonden aan wat hij in Griekenland heeft meegemaakt en het feit dat hij een Palestijnse man uit Gaza is, waar meerdere naaste familieleden dreigen gedood te worden. Hij stelt dat hij dagelijks geconfronteerd wordt met de beelden van de aanhoudende genocide en dat het voor zich spreekt dat hij hierdoor ondragelijke stress ervaart aangaande het lot van zijn familie en landgenoten in Gaza. Hij betoogt dat de situatie heel zwaar op hem weegt en dat de zorgen voor zijn broer hier nog bijkomen. Hij haalt vervolgens verschillende arresten van de Raad aan, waarna hij de hervorming van de beslissing van het CGVS vraagt.

In een tweede onderdeel kaart hij zijn bijzondere kwetsbaarheid aan in zijn hoedanigheid als mantelzorger. Hij benadrukt de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn zieke broer die in België als vluchteling erkend werd. Dat hij zijn broer door omstandigheden niet kon vergezellen naar Griekenland, doet volgens hem geen afbreuk aan hun afhankelijkheidsrelatie. Hij preciseert dat hij altijd met zijn broer heeft samengewoond, dat zij in België in hetzelfde centrum verblijven, dat zijn broer psychologisch van hem afhankelijk is, te meer nu diens echtgenote en kinderen in Gaza zijn omgekomen en dat zijn broer geen netwerk heeft in België. Hij voert aan dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van de eenheid van gezin met zijn broer, voor wie hij al zijn hele leven gezorgd heeft.

In een derde onderdeel bespreekt verzoeker de ineffectiviteit van de in Griekenland verleende bescherming en de reden voor zijn noodgedwongen vertrek uit Griekenland. Verwijzend naar verschillende rapporten, stipt hij aan dat het administratief dossier beperkte informatie bevat over de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland.

Hij ontkent niet dat hij een beschermingsstatus verkreeg in Griekenland, maar meent niet meer over zijn Griekse verblijfsdocumenten te beschikken. Volgens hem volgt uit de bestreden beslissing dat hij gedurende minstens vier maanden geen toegang zou hebben tot de meest basale rechten, gezien de ADET gedeactiveerd wordt vanaf de aangifte van verlies. Hij benadrukt dat erkende vluchtelingen die naar Griekenland terugkeren op geen enkele steun kunnen rekenen bij aankomst in Athene. Hij betwist dat hij voldoende zelfredzaamheid zou hebben vertoond in Griekenland. Hij benadrukt dat hij illegaal en aan een hongerloon werkte en dat hij op straat en in een kraakpand sliep. Hij stelt dat zijn 'relatief vroege' vertrek uit Griekenland net noodzakelijk was door zijn bijzondere kwetsbaarheid en de onhoudbare mensonterende situatie waarin hij verkeerde. Volgens hem kan de duur van zijn verblijf in Griekenland geen graadmeter zijn om de levensomstandigheden in Griekenland te beoordelen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij beklemtoont dat hij bijna drie maanden in Griekenland verbleef na zijn erkenning als vluchteling en er in totaal bijna een half jaar verbleef. Hij betoogt dat hij opgesloten werd omdat hij een beschermingsverzoek wenste in te dienen, dat hij er slechts kort opvang genoot en vervolgens aan zijn lot werd overgelaten. Hij wijst er voorts op dat hij geen legaal werk vond, ondanks de vele wanhopige pogingen die hij daartoe deed en dat hij te maken kreeg met gezondheidsproblemen.

Verder geeft verzoeker een uiteenzetting met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt en benadrukt dat het voor statushouders heel moeilijk is om in Griekenland werk te vinden. Zelfs al zouden zij een job vinden, is dit volgens hem voor de meerderheid bijzonder onveilig en onwaardig, zoals ook bij hem het geval was. Hij legt uit dat om in zijn levensonderhoud en dat van zijn broer te voorzien, zij rottend fruit aten en hij aan een hongerloon werkte in een magazijn met gestolen goederen. Hij geeft aan dat hij zelf geprobeerd heeft om mensen aan te spreken zich in te schrijven in een interimkantoor, maar dat het gebrek aan kennis van de

Griekse taal en het diepgeworteld racisme hem telkens parten speelden. Hij meent dat het meer dan begrijpelijk was dat hij geen energie meer had om naar ander werk te zoeken omdat hij zeer lange dagen klopte in het magazijn. Hij beklemtoont dat hij de Griekse taal niet machtig is, slechts een basale kennis van het Engels heeft en geen enkel netwerk in Griekenland heeft.

Vervolgens gaat hij in op de problemen met betrekking tot huisvesting en stelt hij dat het feit dat statushouders met veel moeite een eigen woning kunnen huren en dat meer dan de helft van de statushouders zich in een precaire situatie bevindt, getuigt van verregaande materiële deprivatie. Hij stipt aan dat hij, nadat hij het opvangcentrum moest verlaten, volledig aan zijn lot werd overgelaten, dat hij en zijn broer de nachten op straat doorbrachten waar zij werden lastiggevallen door de politie en dat zij noodgedwongen in een kraakpand verbleven zonder stromend water. Volgens hem ondernam hij wel degelijk, doch tevergeefs, stappen om onderdak te bekomen. Hij geeft aan dat hij aanklopte bij organisaties in Athene, maar dat die hem niet konden verder helpen. Hij werpt op dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom het niet aannemelijk is dat hij niet naar Kreta ging.

Aangaande de toegang tot de gezondheidszorg betoogt hij dat het enkele feit dat de aanvrager een AMKA heeft verkregen, de problemen niet oplost. Hij benadrukt dat duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij niet goed begrijpt waarover het gaat. Hij wijst er ook op dat de AMKA binnen een maand na de afgifte van de verblijfsvergunning moet geactiveerd worden en dat men daartoe een legaal adres in Griekenland moet hebben en toegang moet hebben tot de arbeidsmarkt. Hij stelt dat begunstigden zonder een geactiveerde AMKA geen toegang hebben tot gratis openbare gezondheidszorg. Hij voert aan dat hij in Griekenland te maken kreeg met ademhalingsproblemen, gewichtspijn aan de ellebogen en een liesbreuk en dat hij hiervoor naar het ziekenhuis ging, maar niet geholpen werd. Hij stelt dat het om praktische redenen, waaronder communicatieproblemen, onmogelijk was om naar een ziekenhuis te gaan. Volgens hem is het bijzonder cynisch van de commissaris-generaal te stellen dat hij de taalbarrière had moeten proberen overbruggen of elders hulp had kunnen gaan zoeken. Hij wijst erop dat hij met zware psychologische problemen kampt en dat hij in de praktijk aldus geen toegang had tot de medische zorg en dat dit ook bij terugkeer niet het geval zou zijn. Hij stelt dat er nood is aan verdere opvolging voor zijn ademhalingsproblemen, zijn problemen aan de ellebogen, zijn liesbreuk en zijn psychologische problemen.

Hij werpt op dat statushouders geen effectieve toegang hebben tot sociale zekerheid, zodat de transitie na de toekenning van de internationale bescherming bijzonder problematisch is.

Hij wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat de toegang tot politie en het gerecht en het doen gelden van zijn rechten een onmogelijke opdracht is in Griekenland. Hij benadrukt dat er geen effectief rechtsmiddel bestaat voor erkende vluchtelingen wiens rechten geschonden worden. Vervolgens stipt hij aan dat het bestaan van wijdverspreid en structureel racisme tegen vluchtelingen uitgebreid gedocumenteerd is. Hij stelt dat hij meermaals tevergeefs geprobeerd heeft om klacht in te dienen voor de discriminatie, het racisme en de pesterijen waarvan hij slachtoffer werd.

Hij betoogt nog dat de Griekse autoriteiten de afgelopen weken verklaringen afgelegd hebben waarin zij aangeven niet langer voornemens te zijn om personen die internationale bescherming genieten en vanuit Duitsland teruggestuurd worden, terug op te nemen. Hij stelt dat dit getuigt van een vijandige houding van de Griekse autoriteiten ten opzichte van vluchtelingen, die de onmogelijkheid van duurzame integratie in de Griekse samenleving bevestigt.

Hij besluit dat uit alle beschikbare informatie en uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij toegang had tot de arbeidsmarkt, noch tot menswaardige opvang of onderdak, noch tot behoorlijke voeding of de mogelijkheid om zich regelmatig te wassen, noch tot gezondheidszorg. Hij stelt dat een terugkeer, door het gebrek aan toegang tot medische zorgen in Griekenland, zware gevolgen zou hebben voor zijn fysieke en mentale gezondheid.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuw stukken:

- Medisch dossier;
- Overzicht medische afspraken juli.

3.2. Op 4 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin zij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, 24 juni 2024;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;

- De Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- CEDOCA, *COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*, 25 juli 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, Pressemitteilung nr. 30/2025, 16 april 2025; Bundesverwaltungsgericht, Jugement BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, Pressemitteilung, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24.

3.3. Op 6 november 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Rapport d.d. 14 oktober 2025, opgesteld door de heer S.;
- Psychologisch rapport d.d. 28 oktober 2025, opgesteld door de heer M., klinisch psycholoog;
- Attest dokter N. d.d. 17 oktober 2025;
- Overzicht medische problemen (chronologisch geordend per medisch probleem) en medische attesten;
- Medische rapporten i.v.m. problemen aan elleboog en amandelen;
- Uitstel operatie elleboog en nieuwe afspraak;
- Historiek medische afspraken met en via de centrumarts;
- Medisch rapport i.v.m. verzoekers broer;
- E-mail sociaal assistent centrum aan een kennis van verzoeker in Brussel.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 4 september 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, hij op 29 september 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij in bezit gesteld werd van een Griekse verblijfsvergunning, geldig van 29 september 2023 tot 28 september 2026 en van een Grieks reisdocument geldig van 5 november 2023 tot 4 november 2028 (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1). Voorgaande is in overeenstemming met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, d.d. september 2024, p. 13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, p. 243).

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten zoals beschikbaar in de huidige fase van de procedure.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (hierna: ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (hierna: AFM) en een sociale zekerheidsnummer (hierna: AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een AMKA, terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 12, 24; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*ibid.*, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 5-17; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na die datum een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het

indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19-20; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstaten en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van “een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd.

Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload

arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' ADET voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 22-24; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, september 2024*, p. 20-22; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 202, 266-267)

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 253-257; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47.753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (NGO's) of Griekse afdelingen van internationale NGO's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze

aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (Kéntro Ensomátosis Metanastón, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (Cedoca, *COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*, 17 september 2025, p. 2-12; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 29-30; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (Cedoca, *COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*, 17 september 2025, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbepoorting, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder

minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 25-27; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 27-28; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor*

provided the prescription" (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43; Refugee.info Greece, "Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"; UNHCR, *Living in Greece – Access to Healthcare*).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 35; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-51; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 209, 266-268).

1. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 235-239; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van

de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. “*Alkyoni II*”) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 10-13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2024, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 15-16; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 18-19; AIDA/ECRE, *Country*

Report: Greece. Update 2024, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADDET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de *Greek Council for Refugees* (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADDET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

4.6. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

4.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen*

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

4.8. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient aldus te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

4.8.1. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. De stukken van het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met dermate medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Vooreerst voert verzoeker aan dat hij psychologische problemen heeft, wat hij onderbouwt met twee psychologische attesten. Uit het attest van 14 oktober 2025 blijkt dat hij sinds juli 2025 psychotherapeutisch wordt opgevolgd (aanvullende nota 06.11.25, stuk 5). Volgens de psychotherapeut vertoont hij symptomen die wijzen op een ernstige depressieve stoornis, met een achtergrond van een gegeneraliseerde

angststoornis en complexe migratietrauma's. De therapeut situeert deze moeilijkheden in het kader van verzoekers migratieverhaal, dat gekenmerkt wordt door oorlog, gedwongen vertrek uit Gaza, onmenselijke behandelingen in Griekenland en voortdurende ongerustheid over zijn familieleden die zich nog in Gaza bevinden. In het attest wordt melding gemaakt van verzoekers gevoelens van vernedering en ontmenselijking tijdens zijn verblijf in Griekenland, waarbij hij blootgesteld zou zijn geweest aan politiegeweld, verbale agressie en extreme bestaansonzekerheid. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker in die periode suïcidale gedachten ontwikkelde en nog steeds lijdt aan paniekaanvallen, slaapproblemen, eetstoornissen en hypervigilantie. De therapeut noteert bovendien dat verzoeker moeite heeft om medicatie in te nemen, ondanks medische voorschriften, wegens angst voor bijwerkingen en negatieve ervaringen met het Griekse gezondheidssysteem. Verder vermeldt de psychotherapeut dat verzoeker een nauwe emotionele band onderhoudt met zijn in België erkende broer. Hij besluit dat verzoeker emotioneel kwetsbaar blijft, met een risico op psychische decompensatie bij confrontatie met destabiliserende situaties. Volgens het attest is het behoud van een stabiele therapeutische omgeving essentieel voor het behoud van zijn huidige evenwicht en is voortgezette psychologische opvolging aangewezen. De bevindingen uit het psychologisch attest van 28 oktober 2025 liggen in dezelfde lijn. De klinisch psycholoog/psychotherapeut attesteert dat verzoeker sinds kort psychotherapeutisch wordt opgevolgd wegens de psychopathologische klachten die hij vertoont (aanvullende nota 06.11.25, stuk 6). Het attest vermeldt dat verzoekers verblijf in Griekenland het centrale traumatische moment in zijn levensverhaal vormt. Tijdens zijn migratietraject zou hij slachtoffer zijn geweest van pushbacks, mishandelingen, detentie in onmenselijke omstandigheden, racisme, vernedering en dakloosheid, alsook van de gedwongen scheiding van zijn zieke broer. Deze ervaringen zouden geleid hebben tot een ernstige psychische ontregeling, met episodes van depersonalisatie, mutisme en langdurige overlevingsangst. Het klinisch onderzoek toont volgens de psycholoog aan dat verzoeker lijdt aan een ernstige, diffuse angst met hypervigilantie en paniekaanvallen, slapeloosheid, flashbacks en gevoelens van leegte en nutteloosheid. Er wordt melding gemaakt van depressieve symptomen, overlevingsschuld, emotionele labiliteit en somatische klachten zoals hoofdpijn, hartkloppingen en spierspanning. De psycholoog besluit tot een diagnose van complexe posttraumatische stressstoornis (hierna: PTSS), secundair aan oorlog, ballingschap en institutionele vervolgingen, geëvolueerd in een angst-depressief syndroom met ernstige emotionele en fysieke uitputting. De behandeling bestaat uit twee sessies per maand en is gericht op psychische stabilisatie, versterking van het zelfbeeld, verwerking van trauma's en begeleiding rond verzoekers rol als zorgverlener voor zijn zieke broer. De psycholoog beschouwt verzoeker als een kwetsbare persoon die nood heeft aan voortdurende medische en psychotherapeutische begeleiding en acht een langdurig therapeutisch kader en veilig leefklimaat noodzakelijk voor het behoud van deze stabiliteit. Hoewel uit voorgaande verslagen blijkt dat verzoeker bepaalde psychologische problemen heeft, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers psychologische situatie belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn psychologische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Er wordt weliswaar vermeld dat verzoeker aan PTSS lijdt en er wordt een opsomming gegeven van de symptomen die hij ervaart, maar hieruit kan niet worden afgeleid wat aan de basis lag van deze diagnose, noch op grond van welke wetenschappelijke onderzoeken men tot deze diagnose gekomen is. In de attesten wordt enkel vermeld dat verzoeker nood heeft aan een stabiele omgeving en verdere psychologische opvolging, maar ze bevatten geen informatie over de aard en mogelijke complexiteit van de noodzakelijke psychologische follow-up. Uit de vaststelling dat verzoeker twee sessies per maand volgt bij zijn psycholoog, blijkt alleszins niet dat zijn problemen een zware of complexe behandeling vergen die maken dat hij zich niet staande zal kunnen houden in Griekenland. Er wordt nergens *in concreto* aangetoond dat en in welke mate zijn psychologische situatie hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten er uit te oefenen. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Waar hij hiervoor verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent, waardoor die verwijzing niet dienstig is.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn andere medische problemen waaromtrent medische attesten worden neergelegd. Verzoeker verklaart dat hij ademhalingsproblemen heeft die hem kortademig maken (NPO, p. 2-3, 21), dat hij problemen met zijn ellebogen heeft waarvoor hij pijnstillers neemt (NPO, p. 2-3, 21), dat hij last heeft van keelinfecties en neusbloedingen (NPO, p. 3), alsook dat hij in België reeds behandeld werd voor een voet- en liesbreuk (NPO, p. 2, 21).

Uit de documenten blijkt vooreerst dat hij een maagzweer gehad heeft. Op 1 februari 2025 kwam verzoeker op consultatie wegens hevig braken van donkerrood bloed, keelpijn en pijn achter het borstbeen. De dokter diagnosticeerde hem met een acuut gastro-jejunale ulcus met bloeding. Hij werd behandeld met maagbeschermende medicatie en een spoedige gastroscopie werd aanbevolen, maar er werd geen arbeidsongeschiktheid voorgeschreven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stuk 8). De afwezigheid van recentere attesten met betrekking tot zijn maagzweer laten aldus niet toe te stellen dat hij hierop op heden nog problemen van zou ondervinden die hem zouden verhinderen zich staande te houden in Griekenland in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. Er is geen informatie voorhanden over hoe verzoeker

gereageerd heeft op de voorgeschreven medicatie, noch blijkt dat hij ondertussen reeds een gastroscopie ondergaan heeft of deze gepland staat.

Wat betreft zijn borst- en ademhalingsproblemen, klaagde verzoeker sinds mei 2024 over pijn op de borst, kortademigheid en een droge hoest. Bij een onderzoek op 21 juni 2024 werden geen afwijkingen aan het hart of de longen gevonden. Op 12 maart 2025 en 15 april 2025 toonden CT- en scintigrafieonderzoeken geen ernstige long- of hartziekten. Artsen stelden vast dat de klachten mogelijk verband houden met een angst-depressieve problematiek (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stukken 7-8). Niets wijst erop dat de voormelde pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring vereist.

Verzoeker haalt eveneens problemen met zijn amandelen aan. In april 2024 werd hij gezien wegens terugkerende keelpijn en ophopingen van wit materiaal in de amandelen. In het verslag staat te lezen dat de keelstructuren verder normaal waren, met een lichte reflux. In juni 2025 presenteerde hij zich opnieuw met chronische keelpijn, slikproblemen en lichte bloedingen. Klinisch werden de amandelen als graad 3 cryptisch beoordeeld. Een operatie aan de amandelen (amygdalectomie) werd gepland en uitgevoerd op 15 juli 2025. Postoperatief had hij op 18 juli en 21 juli 2025 lichte pijn en hoestte hij wat bloed op, maar er liggen verder geen documenten voor waaruit kan blijken dat verzoeker op heden problemen ondervindt omwille van de ingreep die in juli 2025 plaatsvond (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stuk 8).

Daarnaast heeft verzoeker klachten aan de rechterelleboog en arm. Op 7 mei 2024 en 18 juni 2024 werd vastgesteld dat hij een oude fractuur aan de rechterelleboog heeft, met beperkte beweging en chronische pijn. Radiografie toonde posttraumatische veranderingen, maar geen nieuwe breuken of acute letsels. Op 4 april en 5 mei 2025 werd bevestigd dat de acute pijn te wijten was aan eerdere fracturen en mechanische veranderingen in het gewricht (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stuk 8). Hiervoor werd een operatie ingepland, die uitgesteld werd, maar nu gepland staat op 8 januari 2026 (aanvullende nota 06.11.25, stuk 10). Verzoekers problemen aan zijn elleboog laten niet toe vast te stellen dat hij zich niet staande kan houden teneinde zijn rechten verbonden aan de status van internationaal beschermde uit te oefenen.

Verzoeker werpt verder ook op dat hij last heeft van testikel- en liespijn. Uit de medische attesten blijkt dat hij zich op 7 augustus 2024 en 27 maart 2025 presenteerde met testiculaire pijn. Onderzoeken toonden een kleine varicocele links en een kleine inguinale hernia rechts, zonder dat er tekenen waren van een complicatie. Er wordt vermeld dat er geen acuut chirurgisch probleem is, dat verzoeker pijnstilling kreeg en dat hij ontslagen werd na observatie. Uit de stukken blijkt aldus niet dat deze problemen van die aard zijn dat verzoeker in dit verband een bijzondere kwetsbaarheid vertoont of een complexe en gespecialiseerde behandeling nodig heeft die een terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stuk 8).

Verzoeker rapporteerde een geval van agressie waarbij hij een klap met een gsm op zijn linker wenkbrauwboog kreeg, resulterend in een huidwonde. Bij onderzoek werd een snijwonde van de linker wenkbrauwboog vastgesteld, die op de spoedafdeling behandeld werd met hechting (verzoekschrift, stuk 3).

Verder heeft verzoeker problemen met de enkels. Op 13 augustus 2024 liep hij een kleine fractuur van de rechter laterale enkel op na een verzwikking. Op 18 oktober 2024 presenteerde hij zich opnieuw na trauma aan de rechterenkel; echografie toonde een lichte beschadiging van het laterale ligament en een kleine botfragmentatie. Op 28 oktober 2024 werd een avulsiefractuur van de linkerenkel behandeld met kinesitherapie. Daar verzoeker voor deze problematiek reeds behandeld werd, zijn er geen indicaties dat hij heden nog problemen ervaart, laat staan dat die een impact hebben op zijn dagelijks functioneren.

Daarnaast legt hij nog de foto's genomen door de radiologie neer, zijn laboresultaten en verschillende stukken waaruit blijkt dat hij gevaccineerd werd, dat bloed- en urinestalen werden afgenomen en dat er een medische intake gebeurde in de opvangstructuur (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift stuk 3; aanvullende nota 06.11.25, stuk 8). Hieruit kunnen echter geen concrete medische problemen worden afgeleid. Waar hij in het algemeen verwijst naar het overzicht van zijn medisch dossier en wijst op de talrijke doktersconsultaties die hij gehad heeft sinds zijn aankomst in België (verzoekschrift stuk 4; aanvullende nota 06.11.25, stuk 11), laat dit niet toe te besluiten dat hij lijdt aan een ernstige of gespecialiseerde medische aandoening die een impact heeft op zijn dagelijks functioneren waardoor hij zich niet staande kan houden en waarvoor in Griekenland geen adequate of toegankelijke zorg beschikbaar zou zijn. Het feit dat hij in België frequent medische consultaties had, volstaat op zichzelf niet om een bijzondere kwetsbaarheid aan te nemen; zijn gezondheidstoestand moet beoordeeld worden op basis van concrete en individuele medische vaststellingen, niet louter op basis van het aantal doktersbezoeken.

Verzoeker verklaart dat zijn broer lijdt aan osteoporose, een erfelijke ziekte die de botten aantast (NPO, p. 2, 8), wat steunt vindt in de bestreden beslissing, waarin toegelicht wordt dat een terugkeer van zijn broer naar Griekenland niet mogelijk geacht wordt wegens diens genetische aandoening die zijn gewrichten aantast en verschillende operaties vereist. Verzoeker lijdt niet aan dezelfde genetische aandoening. Naar aanleiding van de melding van osteoporose binnen de familie en rug- en lendenpijn met spierspanning rechts werd bij verzoeker specifiek een medisch onderzoek uitgevoerd op 5 juni 2024 om een scoliose of andere afwijkingen op te sporen. De scan van de dorsolumbale wervelzuil toont een volledig normaal resultaat; een homogene botstructuur, correcte uitlijning van de wervels, geen kanaal- of foraminale vernauwing, geen

discuspathologie, geen facetartrose en een normale troficiteit van de paravertebrale musculatuur (aanvullende nota 06.11.25, stuk 8, AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; verzoekschrift, stuk 3). Verzoeker kan zich aldus niet beroepen op de medische aandoening van zijn broer teneinde een terugkeer naar Griekenland onmogelijk te achten.

Bovendien zijn er geen indicaties in het administratief dossier die toelaten te concluderen dat verzoeker in Griekenland de toegang tot medische zorg ontzegd werd. Waar hij aanvoert dat hij er geen passende behandeling kreeg voor zijn liesbreuk, ademhalingsklachten en gewrichtsproblemen (NPO, p. 2, 15), beperkt hij zich tot blote beweringen. Hij stelt dat hij naar een ziekenhuis gegaan is, maar is niet in staat de naam hiervan te geven, noch aan te geven of het om een privé of een publiek ziekenhuis ging. Hij verklaart weliswaar dat zij hem daar niet konden helpen omdat hij de Griekse taal niet sprak (NPO, p. 20-21), maar liet na verdere pogingen te ondernemen om zich door een andere arts of in een ziekenhuis te laten onderzoeken en dit ondanks zijn aanhoudende klachten. Hij meent dat hij niets anders kon doen dan wachten tot de pijn afnam en dan Griekenland te verlaten (NPO, p. 21). Dat een behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, blijkt uit voorgaande niet. Ook uit de uiteenzetting *supra* en *infra* (punt 4.8.4.) blijkt niet dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang heeft tot medische opvolging en ondersteuning. Verzoeker toont niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere psychologische of fysieke kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.8.3. Verzoeker verklaart dat hij zijn Griekse verblijfsvergunning en reispaspoort ontvangen heeft, maar dat deze gestolen werden drie dagen na zijn aankomst in België (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 27.02.2024; NPO, p. 12-13). Hij legt een aangifte voor van de diefstal, maar hierin wordt enkel melding gemaakt van het verlies van zijn Grieks paspoort en niet van zijn Griekse verblijfsvergunning. Bovendien is de bewijswaarde van deze aangifte relatief, nu dit slechts een weergave van zijn eigen verklaringen betreft. Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat erin vermeld wordt dat ook zijn Palestijnse identiteitskaart gestolen werd, terwijl hij bij het CGVS verklaard heeft dat hij deze achtergelaten had in Gaza (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, NPO, p. 4, 12-13). Door in zijn verzoekschrift simpelweg te herhalen dat hij niet meer over zijn Griekse verblijfsdocumenten beschikt, slaagt

hij er niet in afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen, die er eerder op wijzen dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn documenten.

Wat er ook van zij, betwist verzoeker niet dat zijn Griekse verblijfsvergunning geldig is tot 28 september 2026.

In de bestreden beslissing verduidelijkt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De commissaris-generaal wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.”* Verzoeker geeft in dit verband uitdrukkelijk aan dat hij niet de intentie heeft om een duplicaat van zijn ADET aan te vragen (NPO, p. 12-13).

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn geprinte verblijfsvergunning, hetgeen, gelet op hetgeen *supra* uiteengezet werd, niet zonder meer kan worden aangenomen, blijkt hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

4.8.4. Verzoeker verklaart enerzijds dat hij alle documenten ontvangen heeft na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus, waaronder ook de AMKA en AFM, maar anderzijds dat hij het niet zeker weet omdat hij niet wist wat een AMKA en AFM waren en waarvoor zij dienden (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 27.02.24; NPO, p. 13).

Hoe dan ook blijkt uit de objectieve landeninformatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit de objectieve informatie blijkt dat deze AFM ook geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning geldig is tot 28 september 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). In dit verband wijst de beschikbare landeninformatie alleszins niet op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog zou dienen te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het aanleveren van bewijs van verblijf, alsook van een legaal adres en

een toegang tot de arbeidsmarkt, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, zoals bijvoorbeeld door het neerleggen van een werkbelofte. Verzoeker heeft voorts, zoals blijkt *supra*, geen bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont – rekening houdend met het geheel van voorgaande – niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging – wat tot op heden niet wordt aangetoond –, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere mentale of fysieke kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

4.8.5. Het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit zijn gedragingen blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij Griekenland reeds verlaten heeft vier maanden nadat hij de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1; AD CGVS, Verklaring DVZ 27.02.24, punt 33).

Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland erkend werd als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit zijn verklaringen en gedrag blijkt evenwel niet dat verzoeker doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of de taal te leren. Zijn houding en handelen duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zo verklaart hij dat België zijn prioritaire eindbestemming was en dat hij in Griekenland enkel de realiteit aanvaardde die hij beleefde (NPO, p. 10).

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij zich tijdens zijn kort verblijf van vier maanden niet staande heeft kunnen houden in zijn hoedanigheid van erkend vluchteling en dat hij er in omstandigheden leefde strijdig aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker voert weliswaar aan dat het in Griekenland niet mogelijk was om werk te vinden, maar is hierin toch geslaagd. Zo werkte hij, zij het op illegale wijze, in een magazijn waar gestolen goederen verkocht werden (NPO, p. 13-14). Hoewel hij stelt dat deze werkomstandigheden onveilig waren en hij enkel werkte met de maffia en drugstrafikanten, blijkt niet dat hij verdere stappen ondernomen heeft om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (NPO, p. 15, 17). Zijn verklaring, dat hij geprobeerd heeft om zich in te schrijven bij interimkantoren, maar dat dit onmogelijk was zonder de Griekse taal te beheersen (NPO, p. 15), onderbouwt hij niet met enig begin van bewijs, noch kan hij de namen geven van de kantoren waar hij zou zijn langsgesgaan (NPO, p. 15). Hij verklaart eveneens dat hij zich nooit tot het arbeidskantoor van het ministerie van arbeid gewend heeft vanwege de taalbarrière. Hij ging echter niet op zoek naar manieren om de taal te leren. Hij bevestigt slechts dat hij hieromtrent niet geïnformeerd werd en dat hij hier de tijd niet voor had omdat hij moest instaan voor het levensonderhoud van hem en zijn broer en zij slechts voor een gelimiteerde periode in Griekenland verbleven (NPO, p. 15). Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat de beperkte kennis van het Grieks hem volledig zou hebben verhinderd om werk te vinden, te meer nu hij wel degelijk erin slaagde werk te vinden (zie *supra*). Zijn vermeende pogingen om hulp te zoeken bij organisaties (NPO p. 14), kan hij niet concretiseren te meer nu blijkt dat hij zich beperkt heeft tot het aanspreken van voorbijgangers of andere Palestijnen. Hij geeft ook toe dat hij geen contact heeft opgenomen met de Griekse autoriteiten (NPO, p. 14). Daarnaast is hij inconsistent over zijn pogingen om werk te zoeken, nu hij zich enerzijds verschuilt achter een gebrek aan tijd om werk te zoeken (NPO, p. 15) om anderzijds aan te stippen dat hij geen winkel verliet zonder te vragen of er werk was. Het geheel van deze elementen noopt ertoe vast te stellen dat verzoeker geen afdoende en geloofwaardige inspanningen heeft geleverd om (legaal) werk te vinden in Griekenland, ondanks dat hij internationale bescherming genoot en in staat werd geacht om, met de nodige inzet, toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij illegaal en aan een hongerloon werkte, dat het meer dan begrijpelijk is dat hij de energie niet had om ander werk te zoeken en dat het voor statushouders heel moeilijk is om in Griekenland werk te vinden, kan hij hierop geen ander licht werpen.

Dat verzoeker in een kraakpand verbleven heeft nadat hij het opvangcentrum verlaten had (NPO, p. 13), laat de vaststelling *supra*, namelijk dat hij in bezit van zijn AFM toegang had tot huisvesting, onverlet. Bovendien heeft hij geen enkele concrete stappen ondernomen om alternatieve huisvesting te vinden. Hij stelt enkel dat hij aan de politie gevraagd heeft voor een slaapplek voor hem en zijn broer (NPO, p. 13). Hij voegt toe dat hij er maar drie maanden geleefd heeft en dat hij geprobeerd heeft om een andere plek te zoeken, maar dat er één miljoen daklozen op straat waren (NPO, p. 19). Hij toont, in tegenstelling tot wat hij aanvoert in zijn verzoekschrift, niet aan dat hij beroep heeft gedaan op beschikbare opvangmogelijkheden of steunprogramma's voor erkende vluchtelingen. Hij vernoemt organisaties in Kreta en in Athene, maar slaagt er niet in de namen van deze organisaties te geven en verschuilt zich achter organisatorische moeilijkheden en de taalbarrière om zijn gebrek aan concrete pogingen tot het vinden van onderdak te verantwoorden (NPO, p. 20). Dat verzoeker terechtgekomen is in een toestand van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn toestand, blijkt niet. Zijn verklaring, dat hij resten van rotte groenten moest eten om in zijn levensonderhoud te voorzien (NPO, p. 13-14), valt niet te rijmen met zijn verklaringen dat hij een loon had waar hij eten en drinken van kon kopen en dat hij vaak kikkererwten, tomaten en pepers kocht bij een Arabier (NPO, p. 17, 19). Gevraagd of hij ooit naar organisaties ging voor voedselhulp, antwoordt hij slechts dat hij de taal niet sprak, dat hij niet wist hoe hij zich moest informeren en dat hij in zijn "zone" bleef tot hij uit het land kon vertrekken (NPO, p. 13).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Nu verzoeker beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting, taal en tewerkstelling, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

4.8.6. Verder toont verzoeker, die aldus geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, niet aan dat hij niet over de nodige zelfredzaamheid beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker heeft een geschoold profiel, daar hij in Gaza zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Hij was er voorts actief als kapper en als chauffeur voor een persagentschap (NPO, p. 5-6). Hij slaagde erin om zijn vertrek uit Gaza zelf te organiseren en te bekostigen, met financiële steun van enkele familieleden (NPO, p. 9-10). Hij reisde naar Turkije, waar hij zelfstandig huisvesting vond via een kennis uit Gaza (NPO, p. 10). In Griekenland was hij in staat om de nodige administratieve stappen in orde te brengen voor het bekomen van zijn verblijfsvergunning en zijn reispas (NPO, p. 12-13) en bekostigde hij bepaalde verplaatsingen met behulp van vrienden (NPO, p. 12). Bovendien slaagde hij erin zijn reis naar België te organiseren door contact op te nemen met een reisbureau en spaarde hij hiervoor voldoende middelen (NPO, p. 17). In België behaalde hij zijn rijbewijs (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Hij is bovendien bij machte om een andere taal te leren, nu hij aangeeft dat hij Franse les gevolgd heeft en erkent een beetje Engels te praten (NPO, p. 8; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9). Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift werpt geen nieuw licht op het voorgaande. Het feit dat hij in staat was zelfstandig werk te vinden, reizen te organiseren en administratieve stappen te ondernemen in verschillende landen – en dit ondanks zijn medisch profiel zoals *supra* geanalyseerd –, toont wel degelijk aan dat hij over de nodige veerkracht en praktische vaardigheden beschikt om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dat hij daarbij occasioneel op steun van derden kon rekenen, doet geen afbreuk aan zijn persoonlijk initiatief en zelfstandigheid.

4.8.7. Waar verzoeker wijst op het gewelddadig gedrag van de politie in het opvangcentrum in Leros (NPO, p. 16-18), dient in navolging van de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat de aangehaalde feiten die hij zou hebben meegemaakt als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, zich situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Verzoeker werd toen nog geen internationale bescherming verleend. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat deze situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

4.8.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland werd onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling door de politie. Hoewel hij aanvoert dat hij meermaals op straat werd tegengehouden, gefouilleerd en onrespectvol behandeld werd omwille van zijn Arabische afkomst (NPO, p. 13, 16-19), blijkt niet dat hij verdere stappen zette om klacht in te dienen of bescherming te zoeken, wat de geloofwaardigheid van deze incidenten ten zeerste ondermijnt. Dat hij in het kamp in Leros tevergeefs trachtte een klacht neer te leggen en dat een medewerkster hem liet weten niets voor hem te kunnen doen (NPO, p. 18), betreft louter een blote bewering die hij niet onderbouwt met enig begin van bewijs en die alleszins niet van die aard is om aan te nemen dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet zouden worden geëerbiedigd. Hij geeft bovendien toe dat hij nadien geen andere politiedienst of bevoegde autoriteit contacteerde, onder meer omdat hij de taal niet sprak en het eiland verliet (NPO, p. 18). Ook in Athene meldde hij de vermeende discriminatie door de politie bij geen enkele organisatie, NGO of officiële instantie (NPO, p. 19).

Zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan verzoekers verklaringen, is het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

4.8.9. Verzoeker voert aan dat hij optreedt als mantelzorger van zijn broer, die aan een genetische aandoening van de gewrichten lijdt en meerdere operaties onderging (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10; aanvullende nota 06.11.25, stukken 12-13). Uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn broer omwille van zijn medische problemen erkend werd in België.

De door hem neergelegde stukken bevestigen dat zijn broer hulpbehoevend is en dat verzoeker zijn enige familie in België is. Zo wordt onder meer vermeld dat zijn broer niet in staat is lange afstanden te lopen en dagelijkse hulp nodig heeft, waarbij het “*idealiter*” verzoeker is die deze ondersteuning biedt (aanvullende nota 06.11.25, stuk 12). Eveneens wordt melding gemaakt van een aanvraag bij het ziekenhuis van Vorst om na een operatie op 12 mei 2025 één nacht of langer bij zijn broer te mogen verblijven, gelet op de verre reisweg, de fysieke beperking en de psychische nood van zijn broer (aanvullende nota 06.11.25, stuk 12). Hieruit kan, te meer nu er geen antwoord hierop voorligt, niet worden afgeleid dat verzoeker de enige persoon is in België die zijn broer kan ondersteunen. De stukken spreken slechts over een tijdelijke aanvraag om samen in het ziekenhuis te verblijven en benadrukken het “*ideale*” karakter van zijn aanwezigheid. Er ligt

geen objectief medisch of organisatorisch bewijs voor dat zijn aanwezigheid strikt noodzakelijk is voor de zorg van zijn broer. Bovendien doet de aanwezigheid van zijn broer in België geen afbreuk aan de eigenheid van onderhavige procedure en meer bepaald aan de vaststelling dat verzoeker over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Waar verzoeker dan in dit verband nog aanvoert dat zijn terugkeer naar Griekenland de gezinseenheid niet zou respecteren, dient erop gewezen dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog dienaangaande niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing. Het staat verzoeker vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn familiale situatie. Dit betreft echter een geheel andere procedure die volledig losstaat van huidige procedure waarbij *in casu*, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet, slechts diens situatie in en bij terugkeer naar Griekenland wordt onderzocht en beoordeeld.

Het loutere feit dat verzoeker familielid is van begunstigden van internationale bescherming in België, betekent voorts geenszins dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om eveneens aan hem een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid, *in casu* zijn broer. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat zijn verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en hij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

4.8.10. Verzoeker laat de motieven in de bestreden beslissing, met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten, onbesproken. De motieven dienaangaande vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en draagkrachtig waardoor zij integraal overeind blijven.

4.8.11. Zoals reeds *supra* aangestipt volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

4.9. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

4.10. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.11. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De

beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de situatie en zijn problemen in Gaza niet dienstig.

4.12. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

4.13. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Gelet op het voorgaande is verzoekers betoog, dat Griekenland personen die internationale bescherming genieten uit Duitsland niet langer zou opnemen, wat overigens niet meer dan een algemene bewering betreft die volgt uit één persartikel, niet dienstig.

4.14. Alles samengenomen wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4.16. Aangaande het verzoek tot heropening van de debatten

Waar verzoeker bij schrijven van 2 december 2025 een heropening van de debatten vraagt en verzoekt om het (nieuwe) neergelegde stuk, met name de brief van 19 november 2025 van Griekse organisaties die kritiek uit op het rapport *Aide aux Migrants* van CEDOCA van 25 juli 2025 waarnaar de commissaris-generaal in haar aanvullende nota heeft verwezen (zie punt 3.2.), in overweging te nemen, acht de Raad dit verzoek niet dienstig. De Raad heeft voormeld rapport immers niet betrokken bij de beoordeling van verzoekers zaak en de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (zie *supra* onder meer punt 8.3 en punt 8.4 en volgende). Het door verzoeker na de sluiting der debatten op 2 december 2025 bijgebrachte stuk wordt om deze reden niet in aanmerking genomen. Het verzoek tot heropening van de debatten wordt derhalve verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. FLORIO